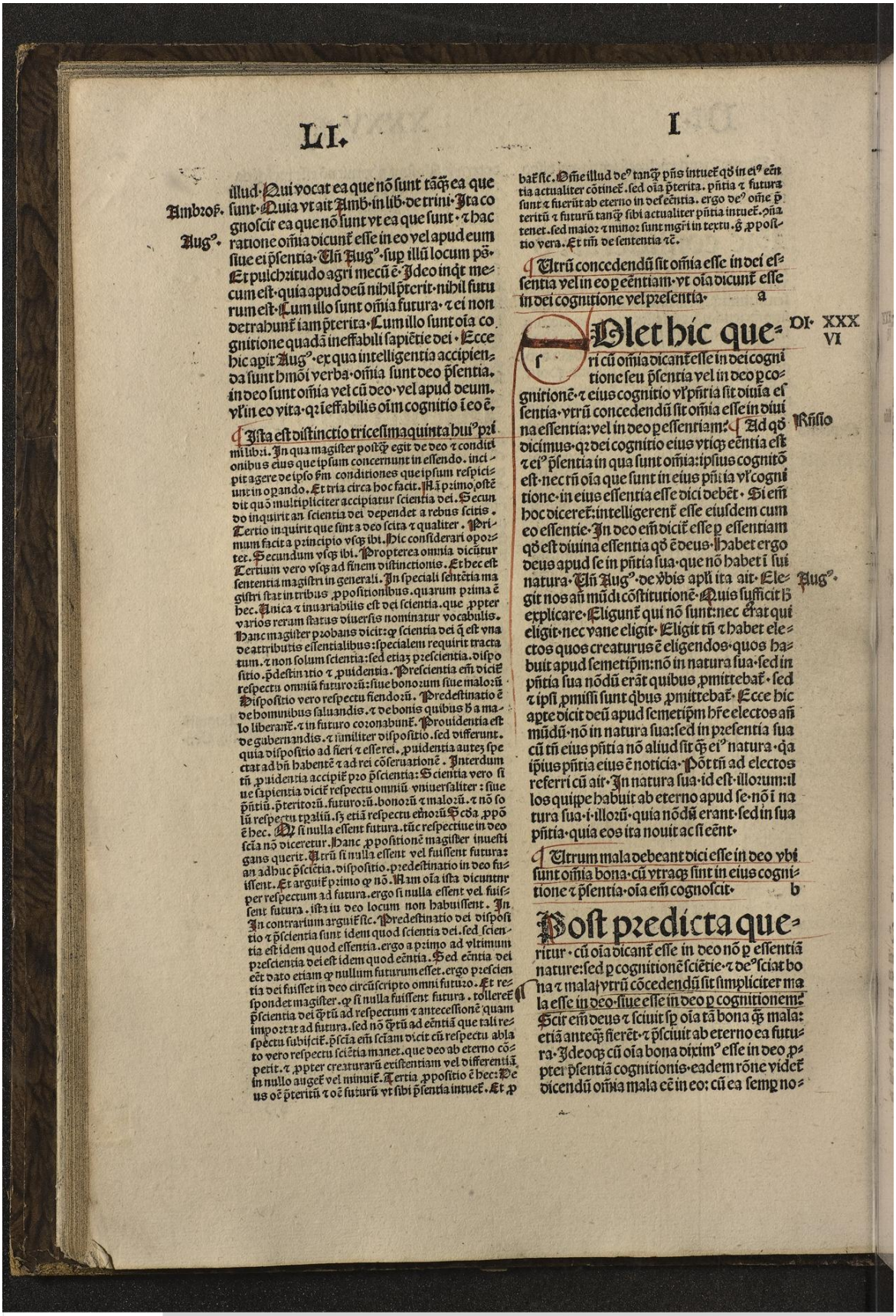

LI. I

illud. Qui vocat ea que nō sunt tāq̄ ea que sunt. Quia vt ait Amb. in lib. de trini. Ita cognoscit ea que nō sunt vt ea que sunt. ⁊ hac ratione oīa dicunt esse in eo vel apud eum siue ei p̄sentia. Vñ Aug⁹. sup illū locum p̄. Et pulchritudo agri mecū ē. Ideo inq̄t mecum est. quia apud deū nihil p̄terit. nihil futurum est. Cum illo sunt oīa futura. ⁊ ei non detrahunt iam p̄terita. Cum illo sunt oīa cognitione quadā ineffabili sapiētie dei. Ecce hic apit Aug⁹. et qua intelligentia accipienda sunt hmōi verba. oīa sunt deo p̄sentia. in deo sunt oīa vel cū deo. vel apud deum. vl in eo vita. q̄ ineffabilis oīm cognitio i eo ē.

Amb. Aug⁹.

Ista est distinctio tricesima quinta huius primi libri. In qua magister posq̄ egit de deo ⁊ conditionibus eius que ipsum concernunt in essendo. incipit agere de ipso fm conditiones que ipsum respiciunt in opando. Et tria circa hoc facit. Nā primo ostēdo inquirit an scientia dei dependet a rebus scitis. Tertio inquirit que sunt a deo scita ⁊ qualiter. Primum facit a principio vsq̄ ibi. Hic considerari opor-tet. Secundum vsq̄ ibi. Propterea omnia dicūtur Tertium vero vsq̄ ad finem distinctionis. Et hec est sententia magistri in generali. In speciali sentētia magistri stat in tribus ꝓpositionibus. quarum prima ē hec. Unica ⁊ inuariabilis est dei scientia. que ꝓpter varios rerum status diuersis nominatur vocabulis. Hanc magister probans dicit: q̄ scientia dei q̄ est vna de attributis essentialibus: specialem requirit tractatum. ⁊ non solum scientia: sed etiaz p̄scientia. dispositio. p̄destinatio ⁊ puidentia. Prescientia em̄ dicit respectu omniū futurorū: siue bonorum siue malorū. Dispositio vero respectu fiendorū. Predestinatio ē de hominibus saluandis. ⁊ debonis quibus dabit malo liberandis. ⁊ in futuro coronabunt. Prouidentia est de gubernandis. ⁊ similiter dispositio. sed differunt. quia dispositio ad fieri ⁊ esse rei. puidentia autez spectat ad dñi habentē ⁊ ad rei cōseruationē. Interdum tñ puidentia accipit pro p̄scientia: Scientia vero siue sapientia dicit respectu omniū vniuersaliter: siue p̄ticū. p̄teritorū. futurorū. bonorū ⁊ malorū. ⁊ nō solū respectu tpaliū. ꝯ etiā respectu eōrū. Sed ꝓpō ē hec. Si nulla essent futura. tūc respectiue in deo scia nō diceretur. Hanc ꝓpositionē magister inuestigans querit. Utrū si nulla essent vel fuissent futura: an adhuc p̄scientia. dispositio. predestinatio in deo fuissent. Et arguit p primo q̄ nō. Am oīa ista dicuntur per respectum ad futura. ergo si nulla essent vel fuissent futura. ista in deo locum non habuissent. In contrarium arguit ste. Predestinatio dei dispositio ⁊ p̄scientia sunt idem quod scientia dei. sed scientia est idem quod essentia. ergo a primo ad vltimum prescientia dei est idem quod eētia. Sed eētia dei eēt dato etiam q̄ nullum futurum esset. ergo prescientia dei fuisset in deo circūscripto omni futuro. Et respondet magister. q̄ si nulla fuissent futura. tolleret p̄scientia dei q̄tū ad respectum ⁊ antecessionē quam importat ad futura. sed nō q̄tū ad eētiā que tali respectu subiicit. p̄scia em̄ sciam dicit cū respectu ablato vero respectu sciētia manet. que deo ab eterno cōpetit. ⁊ ꝓpter creaturarū existentiam vel differentiā. in nullo augeꝝ vel minuit. Tertia ꝓpositio ē hec: Deus oē p̄teritū ⁊ oē futurū vt sibi p̄sentia intuet. Et probat sic. Omne illud de⁹ tanq̄ p̄s intuet qđ in ei⁹ eētia actualiter cōinet. sed oīa p̄terita. p̄tia ⁊ futura sunt ⁊ fuerūt ab eterno in dei eētia. ergo de⁹ omne p̄teritū ⁊ futurū tanq̄ sibi actualiter p̄tia intuet. p̄tia tenet. sed maior ⁊ minor sunt mgri in textu. ꝯ ꝓpositio vera. Et tñ de sententia ⁊c.

Utrū concedendū sit oīa esse in dei essentia vel in eo p eētiam. vt oīa dicunt esse in dei cognitione vel p̄sentia. a

Solet hic quer- DI. XXX VI

ri cū oīa dicant esse in dei cognitione seu p̄sentia vel in deo p cognitionē ⁊ eius cognitio vl p̄tia sit diuina essentia. vtrū concedendū sit oīa esse in diuina essentia: vel in deo p essentiam: Ad qđ Rñsio dicimus. q̄ dei cognitio eius vtiq̄ eētia est ⁊ ei⁹ p̄sentia in qua sunt oīa: ipsius cognitō est. nec tñ oīa que sunt in eius p̄tia vl cognitione. in eius essentia esse dici debēt. Si em̄ hoc diceret: intelligerent esse eiusdem cum eo essentie. In deo em̄ dicit esse p essentiam qđ est diuina essentia qđ ē deus. Habet ergo deus apud se in p̄tia sua. que nō habet i sua natura. Vñ Aug⁹. de vbis apū ita ait. Elegit nos añ mūdi cōstitutionē. Quis sufficit hec explicare. Eligunt qui nō sunt: nec erat qui eligit. nec vane eligit. Eligit tñ ⁊ habet electos quos creaturus ē eligendos. quos habuit apud semetipm: nō in natura sua. sed in p̄tia sua nōdū erāt quibus p̄mittebat. sed ⁊ ipsi p̄missi sunt q̄bus p̄mittebat. Ecce hic apte dicit deū apud semetipm hēe electos añ mūdū. nō in natura sua: sed in p̄sentia sua cū tñ eius p̄tia nō aliud sit q̄ ei⁹ natura. q̄ ipius p̄tia eius ē noticia. Pōt tñ ad electos referri cū ait. In natura sua. id est. illorum: illos quippe habuit ab eterno apud se. nō i natura sua. i. illorū. quia nōdū erant. sed in sua p̄tia. quia eos ita nouit ac si eēnt. Aug⁹.

Utrum mala debeant dici esse in deo vbi sunt oīa bona. cū vtraq̄ sint in eius cognitione ⁊ p̄sentia. oīa em̄ cognoscit. b

Post predicta quer- ritur. cū oīa dicant esse in deo nō p essentiā nature: sed p cognitionē sciētie. ⁊ de⁹ sciat bona ⁊ mala. vtrū cōcedendū sit simpliciter mala esse in deo. siue esse in deo p cognitionem: Scit em̄ deus ⁊ sciuit sp oīa tā bona q̄s mala: etiā anteq̄s fierēt. ⁊ p̄sciuit ab eterno ea futura. Ideoq̄s cū oīa bona dixim⁹ esse in deo. propter p̄sentiā cognitionis. eadem rōne videt dicendū oīa mala eē in eo: cū ea semp no-